

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžr/70/2013
Identifikačné číslo spisu:	7013200568
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7013200568.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci navrhovateľa: C. A. A. nar. XX.XX.XXXX, bytom T. zastúpeného JUDr. Danicou Holováčovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Poštová č.14, proti odporcovi: Okresný úrad Michalovce, Pozemkový a lesný odbor (predtým Obvodný pozemkový úrad), Sama Chalupku č.18, Michalovce, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č.j. 2013/00249/1-Roš. z 13.02.2013, za účasti: Slovenský pozemkový fond, Regionálny odbor Michalovce, ul. Špitálska 10, Michalovce, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12.júna 2013, č.k. 3Sp/19/2013-24, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 12.júna 2013, č.k. 3Sp/19/2013-24, **p o t v r d z u j e**.
Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 12.júna 2013, č.k. 3Sp/19/2013-24, potvrdil rozhodnutie odporcu č.j.: 2013/00249/1-Roš. z 13.februára 2013 (ďalej aj „preskúmané rozhodnutie“) a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že preskúmaným rozhodnutím odporca podľa § 5 ods.2 zákona č.503/2004 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a doplnení zákona č.180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) navrhovateľovi nepriznal podľa § 3 ods.1, 2 zákona vlastnícke právo k pozemkom zapísaným v č. d. PKV č.788 z dôvodu, že nespĺňa podmienku oprávnenej osoby podľa § 2 ods.12 uvedeného zákona, lebo šetrením mal preukázať, že navrhovateľ nespĺňa podmienku trvalého bydliska na území Slovenskej republiky. Navrhovateľ včas podaným návrhom na preskúmanie tohto rozhodnutia namietol, že ustanovenie § 2 ods.1 zákona, vyžadujúce splnenie podmienky trvalého bydliska na území Slovenskej republiky v čase účinnosti zákona je voči nemu diskriminačné. Súčasne namietol, že predmetný majetok nadobudol ako maloletý po vojne a podľa jeho názoru doklad o trvalom pobyte je povinný predložiť len pôvodný vlastník. Krajský súd návrh nepovažoval za dôvodný. Z výpisu PKV č.788 mal preukázať, že nehnuteľnosti zapísané v tejto vložke prešli na maloleté deti C. BL. a H. a až následne, v roku 1954 na

československý štát titulom daru. Na tom základe mal preukázané, že navrhovateľ nie je oprávnenou osobou uvedenou v § 2 ods.2 zákona a keďže nepredložil žiaden doklad, že by mal bydlisko na území Slovenskej republiky, rozhodnutie odporcu považoval za súladné so zákonom.

Rozsudok krajského súdu napadol navrhovateľ včas podaným odvolaním. Namietol, že požiadavka ustanovenia § 2 ods.1 zákona, v zmysle ktorej si právo na reštitúciu môže uplatniť len žiadateľ, ktorý mal na území Slovenskej republiky trvalé bydlisko v čase nadobudnutia účinnosti zákona, nie je v súlade s právom vlastníť majetok a úmyslom zákonodarcu prinavrátiť vlastníctvo. Také rozhodnutie považuje za zjavné výkladové vybočenie, ktoré predstavuje porušenie jeho práva na spravodlivý proces vychádzajúci z čl.46 ods.1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na to, že vlastníctvo predmetných nehnuteľností prešlo v 1/2 na navrhovateľa z titulu dedenia 14.júna 1949 (č.d.1627) a na základe skutočnej držby 28.decembra 1948 (č.d.3934); na čs. štát tieto nehnuteľnosti prešli titulom daru 14.decembra 1954 (č.d.884 a 885). Navrhovateľ nespĺňa podmienku oprávnenej osoby podľa § 2 ods.1 zákona, lebo ku dňu jeho účinnosti nemal trvalé bydlisko na území Slovenskej republiky - táto skutočnosť vyplýva z potvrdenia Registra obyvateľov SR, podľa ktorého navrhovateľ má trvalý pobyt mimo územia Slovenskej republiky s dátumom začiatku platnosti od 7.10.1997. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v súlade s § 250ja ods.2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno vyhovieť.

Navrhovateľ namietal, že pre priznanie reštitučného nároku nie je potrebné, aby splnil podmienku trvalého bydliska na území Slovenskej republiky, ktorú podmienku považuje za diskriminačnú a v rozpore s právom vlastníť majetok.

Podľa § 2 ods.1 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Otázka súladu ustanovenia § 2 ods.1 zákona s ústavou bola predmetom konania ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“), ktorý v náleze z 29.októbra 2008, sp.zn. PL. ÚS 127/07 uviedol: „... Európska komisia pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „Komisia“) v súvislosti s reštitúciami vyslovila, že podľa dohovoru neexistuje právo na reštitúciu vlastníctva, a pretože diskriminácia podľa čl.14 dohovoru je možná len v súvislosti s porušením niektorého hmotného práva zaručeného dohovorom, nemožno odvodiť v prípade podmienky ani štátneho občianstva, ani trvalého pobytu podľa reštitučných predpisov porušenia zákazu diskriminácie. Ak teda neexistuje podľa dohovoru právo na reštitúciu vlastníctva, sú podľa Komisie reštitúcie v rukách každého štátu ako suveréna (č.23131/93 Brežní v. Slovensko) . čl. 20 ústavy vytvára priestor na to, by zákon stanovil limity osobného rozsahu potenciálnych reštituentov. čl. 20 ods.2 druhá veta ústavy vytvára priestor pre zákonodarcu ustanoviť osobný a vecný rozsah pri právnej úprave vlastníctva, resp. majetkových otázok, napríklad tak, že zúži osobný rozsah vlastníkov len na občanov Slovenskej republiky Rešpektujúc limity dané ústavou, špecifiká reštitučného zákonodarstva, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu ústavný súd dospel k záveru, že v čl. I § 2 ods.1 zákona č.503/2003 Z.z. ustanovená podmienka štátneho občianstva Slovenskej republiky pre navrátenie pozemkov nevykazuje znaky namietaného nesúladu s ústavou“...

V zmysle uvedeného nálezu ÚS SR podmienku trvalého bydliska navrhovateľa na území Slovenskej republiky nemožno považovať za diskriminačnú. Keďže navrhovateľ túto podmienku ku dňu účinnosti zákona nespĺnil, čo ani nebolo sporné, aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporcu za súladné so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods.3 veta druhá, v spojení s § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 v spojení s § 250k ods.1 a § 250l ods.2 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.